

NICO ADRIAANS, 1957-1995

DOOR DS. HANS VISSER

Nicolaas Florens Paulus Adriaans werd op 11 april 1957 te Rotterdam geboren. Door omstandigheden kwam hij in kindertehuizen terecht. Later spande hij zich in voor de belangenbehartiging van minderjarigen. Hij kwam in aanraking met drugs. In de drugsscene ontpopte hij zich als een integer, gaaf en geniaal actievoerder. Hij richtte de Junkiebond op. Voorts ijverde hij voor verstrekking van drugs in een medisch sociale setting, de uitgifte van schone spuiten en voor het beëindigen van de repressie van politiezijde.

Op 23 januari 1995 is Nico Adriaans te Rotterdam overleden. Ik leerde hem kennen in 1980. Hij vroeg om een bondgenootschap tussen de toenmalige Junkiebond en de Pauluskerk. Door hem kwam ik in aanraking met de drugsscene. Door de jaren heen was hij voor mij en vele anderen een gids in het labirint van de wereld van de druggebruiker. Het klikte tussen Nico en mij, zodat er al snel allerlei activiteiten van de grond werden getild. Nico vocht als een leeuw voor de acceptatie van de druggebruiker. Beleidsmakers dwong hij naar druggebruikers te luisteren. Zelf behoorde hij tot de culturele rebellen onder de druggebruikers, die bezield waren van een visie op de toekomst. Nico haatte hypocrisie, bureaucratie, onwaarachtigheid, gesjoemel en gedraai. Van hem heb ik eerlijkheid, openheid en betrouwbaarheid geleerd. Met Nico werden studieconferenties belegd, het Breed Front opgericht, het eethuis in de Pauluskerk gelanceerd. Dat eethuis was een doorbraak. Voor het eerst kregen druggebruikers een eigen plek. Nico wilde: van, voor en door druggebruikers zelf. Hij wist dat bondgenootschappen noodzakelijk waren. In kleine kring werd vaak vergaderd met Wijnand Sengers, Jean-Paul Grund, Wouter de Jong en Peter van der Valk. Nico gaf ons colleges om de druggebruiker te leren begrijpen. Zijn inspiratie leidde tot de opzet van de Vredeswinkel, de Nachtopvang en de Probarosoos in de Pauluskerk en later van Perron Nul.

Nico ging recht door zee en direct op zijn doel af. Zelf bepleitte ik soms een diplomatieke aanpak en een bochtige weg om hetzelfde doel te bereiken. We sloten compromissen en verstonden el-

41. *Nico Adriaans.*

kaars rol. Wederzijds respect leidde tot een diepe betrokkenheid op elkaar. Van deze man ben ik gaan houden. Toen hij in december 1994 ernstig ziek werd na een longonsteking en opgenomen moest worden, dachten we allemaal dat Nico toen zou overlijden. Zelf verkeerde ik in een rotte situatie door de sluiting van Perron

Nul en de toestanden in en rondom de Pauluskerk. Ik zei tegen Nico: 'Nu kun je niet dood gaan'. Toen hij toch herstelde, zei hij: 'Ik heb me aan de afspraak gehouden. Ik ben er nog.' Op vrijdag 21 januari 1995 begreep ik dat zijn afscheid naderde. Ik hield zijn handen vast en gaf hem Gods zegen. We bedankten elkaar voor de vriendschap, die we genoten hadden. Ik huilde en hij glimlachte naar me.

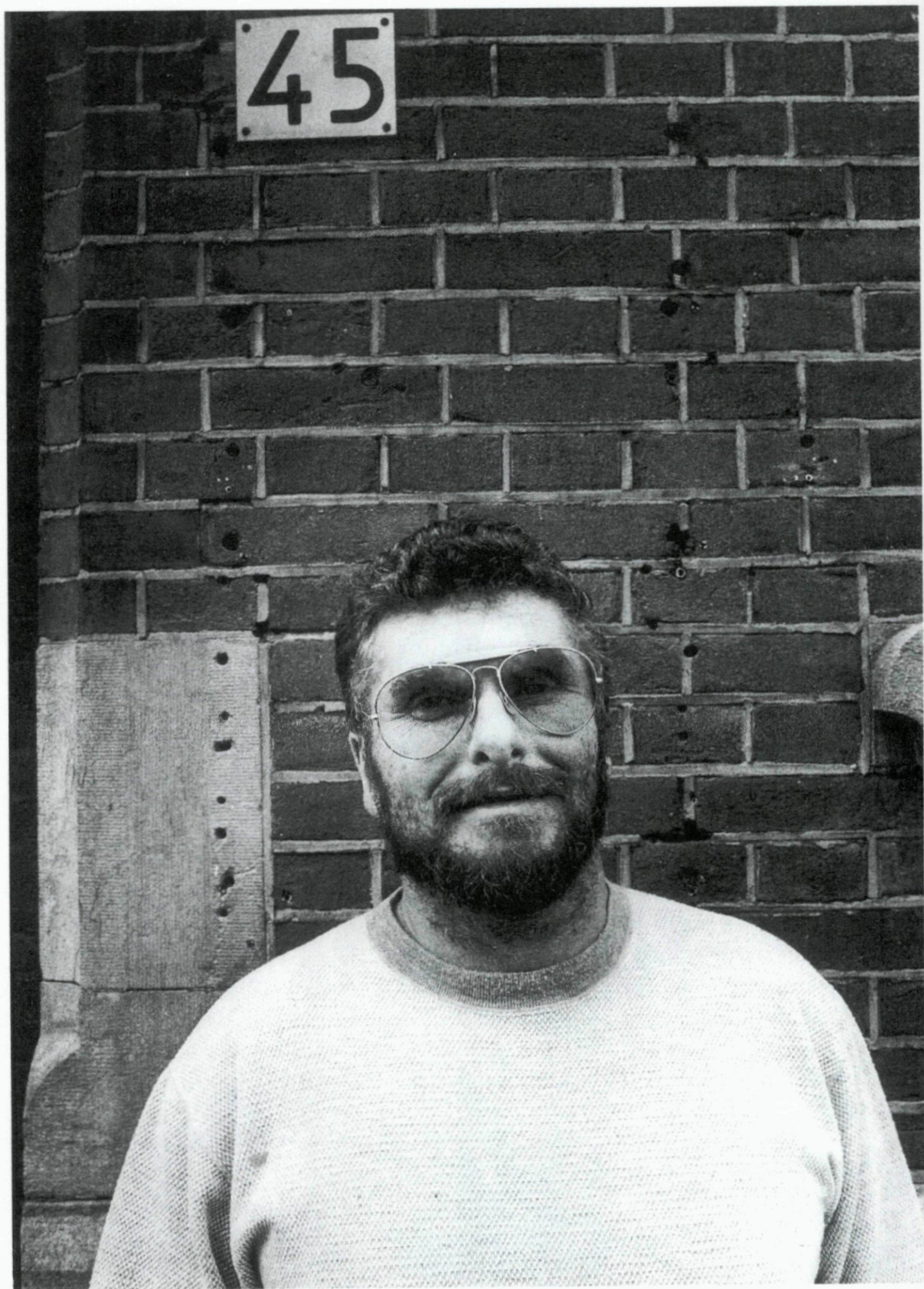
Nico is er niet meer. We herinneren ons de talloze gesprekken en acties. Tezamen met anderen organiseerden we een illegaal methadonprogramma tegen het toenmalige methadonbeleid. Een tweemansactie voerden we tegen de discriminatie van druggebruikers van de kant van de Nederlandse Spoorwegen. We vochten voor de komst van het toenmalige Perron Nul, waarbij hij overigens de historische woorden sprak: 'Hans, als ze je alleen laten en dit de enige plek blijft, dan gaan we ten onder.' Deze woorden werden in het najaar van 1994 bewaarheid.

Tot 1986 leidde Nico op voortreffelijke wijze de Junkiebond. Daarna ontving hij eer op zijn werk door zijn benoeming als veldwerker bij het Instituut voor Verslavingsonderzoek van de Erasmus Universiteit. Dat was een gouden greep. Nico vertelde mij vaak over het onderzoek en was een van de eersten, die mij op de hoogte stelde van de radicale veranderingen die ons te wachten stonden met het toenemende cokegebruik. In enkele publicaties zijn Nico's ervaringen en onderzoeksresultaten vastgelegd.

Een beslissende ervaring in zijn leven was de Ibogainekuur. Nico die altijd al geïnteresseerd was in inspirerende en religieuze gestalten zoals Jezus, raakte nu ook ontvankelijk voor het gedachtengoed van het hindoeïsme. Hij bleek ook een grote liefde te koesteren voor interreligieuze mystiek.

Zijn laatste actie betrof het Echoproject in Spangen. Twee jaar geleden werd ik door Nico in het diepste geheim naar een pand in Spangen gevoerd. Ik ontmoette daar een man die bereid was mee te doen. We maakten afspraken en het project kwam van de grond. Nico en Peter Blanken hebben daarover een uitstekende publicatie geschreven.

Het valt moeilijk van Nico te scheiden. Het moet. Ik denk aan allen die hem tot het laatst toe hebben bijgestaan. In zijn huiskamer heb ik een bloeiende cactus gezien. Dat was voor ons een symbool: op de puinhopen van deze wereld verschijnt een nieuwe wereld.

42. Rinus van Klaveren. Foto De Jong en Van Es.